Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP PODPREDSEDNIKA SODIŠČA

z dne 2. marca 2016*

„Začasna odredba — Pritožba — Upravni postopek — Objava odločbe o ugotovitvi nezakonitega omejevalnega sporazuma na evropskem trgu vodikovega peroksida in perborata — Sklep Komisije o zavrnitvi prošnje, da bi se nekatere informacije iz odločbe o ugotovitvi tega omejevalnega sporazuma obravnavale zaupno — Obvestilo o prizanesljivosti — Sodba Splošnega sodišča Evropske unije, s katero se zavrne ničnostna tožba, vložena zoper ta sklep — Predlog za odlog izvršitve tega sklepa — Fumus boni juris — Nujnost — Tehtanje interesov“

V zadevi C-162/15 P-R,

zaradi predloga za odlog izvršitve in sprejetje začasnih ukrepov na podlagi členov 278 PDEU in 279 PDEU, vloženega 6. oktobra 2015,

Evonik Degussa GmbH s sedežem v Essnu (Nemčija), ki jo zastopajo C. Steinle, C. von Köckritz in A. Richter, odvetniki,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo G. Meessen, M. Kellerbauer in F. van Schaik, agenti,

tožena stranka na prvi stopnji,

PODPREDSEDNIK SODIŠČA

po opredelitvi generalnega pravobranilca M. Szpunarja

izdaja naslednji

Sklep

1 Družba Evonik Degussa GmbH je s pritožbo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča 8. aprila 2015, Sodišču predlagala, naj razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 28. januarja 2015, Evonik Degussa/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2012) 3534 final z dne 24. maja 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki ga je pritožnica vložila na podlagi člena 8 Sklepa predsednika Komisije 2011/695/EU z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (zadeva št. COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat) (v nadaljevanju: sporni sklep).

* Jezik dokumenta: nemščina.

2 Pritožnica je z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča 6. oktobra 2015, vložila ta predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi členov 278 PDEU in 279 PDEU, s katerim je Sodišču predlagala, naj odredi odlog izvršitve spornega sklepa in Evropski komisiji odredi, naj do izreka sodbe, s katero bo končan postopek v zvezi s pritožbo v zadevi C-162/15 P, ne objavi nezaupne različice Odločbe Komisije C(2006) 1766 final z dne 3. maja 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP proti podjetjem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA in Arkema SA (zadeva COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat), katere povzetek je bil objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* (UL 2006, L 353, str. 54, v nadaljevanju: odločba VPP), ki bi bila, kar zadeva pritožnico, podrobnejša od nezaupne različice te odločbe, objavljene leta 2007.

3 Komisija je stališča predložila 29. oktobra 2015.

Dejansko stanje in izpodbijana sodba

4 Komisija je v odločbi VPP med drugim ugotovila, da je bila družba Degussa AG, ki je postala Evonik Degussa GmbH, udeležena pri kršitvi člena 81 ES na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora (EGP) skupaj še s 16 drugimi družbami, dejavnimi v sektorju vodikovega peroksida in perborata. Ker je bila pritožnica prva družba, ki je decembra 2002 navezala stik s Komisijo na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155, v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002) in ker je ob tej priložnosti v celoti sodelovala tako, da je Komisiji posredovala vse informacije, ki jih je imela v zvezi s kršitvijo, ji je bila priznana popolna imuniteta pred globami.

5 Leta 2007 je bila na spletni strani generalnega direktorata Komisije za konkurenco objavljena prva nezaupna različica odločbe VPP.

6 Komisija je v dopisu z dne 28. novembra 2011 pritožnico obvestila, da namerava objaviti novo podrobnejšo nezaupno različico odločbe VPP, v kateri bo celotna vsebina navedene odločbe, razen zaupnih informacij. Komisija je ob tej priložnosti pritožnico pozvala, naj v odločbi VPP označi informacije, v zvezi s katerimi namerava predlagati zaupno obravnavanje.

7 Ker je pritožnica menila, da ta podrobnejša nezaupna različica vsebuje zaupne informacije ali poslovne skrivnosti, je Komisijo v dopisu z dne 23. decembra 2011 obvestila, da objavi nasprotuje. V utemeljitev tega nasprotovanja je pritožnica posebej navedla, da navedena nezaupna različica vsebuje več informacij, ki jih je posredovala Komisiji v okviru obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena več njenih sodelavcev ter navedbe glede njenih poslovnih odnosov. Po mnenju pritožnice je objava med drugim v nasprotju z načeloma varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja ter škoduje preiskavi Komisije.

8 Komisija je pritožnico z dopisom z dne 15. marca 2012 obvestila, da bo v novi nezaupni različici, namenjeni za objavo, izpustila vse informacije, na podlagi katerih je mogoče neposredno ali posredno ugotoviti vir informacij, posredovanih na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena sodelavcev pritožnice. Komisija pa je presodila, da zaupnost ni upravičena glede drugih informacij, za katere je pritožnica predlagala zaupno obravnavanje.

9 Z uporabo možnosti, določene s Sklepom 2011/695/EU predsednika Evropske komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL L 275, str. 29, v nadaljevanju: sklep o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje), je pritožnica zadevo predložila pooblaščencu za zaslišanje, da bi ta iz nezaupne različice, ki se namerava objaviti, izključil vse informacije, ki jih je posredovala na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

10 S spornim sklepom je pooblaščenec za zaslišanje v imenu Komisije zavrnil prošnje pritožnice za zaupno obravnavanje.

11 Pooblaščenec za zaslišanje je najprej navedel meje svojega mandata, ki mu omogoča le preučiti, ali je treba neko informacijo šteti za zaupno, ne pa popraviti domnevne kršitve legitimnih pričakovanj pritožnice proti Komisiji.

12 Poleg tega je navedel, da je pritožnica objavi nove podrobnejše nezaupne različice odločbe VPP nasprotovala le zato, ker je ta vsebovala informacije, posredovane na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, in ker bi ji razkritje teh informacij tretjim osebam lahko povzročilo škodo v okviru odškodninskih tožb pred nacionalnimi sodišči. Po navedbah pooblaščenca za zaslišanje ima Komisija široko polje proste presoje pri odločitvi, ali bo objavila več kot le glavno vsebino svojih odločb. Poleg tega napotila na dokumente v upravnem spisu ne pomenijo poslovnih skrivnosti ali drugih zaupnih informacij.

13 Po mnenju pooblaščenca za zaslišanje pritožnica ni dokazala, da bi ji objava informacij, ki jih je posredovala Komisiji, da bi pridobila ugodnosti iz programa prizanesljivosti, ki ga ureja obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002, lahko povzročila resno škodo. Interes podjetja, ki mu je Komisija naložila globo zaradi kršitve konkurenčnega prava, da se podrobnosti kršitvenega ravnanja, ki mu je očitano, ne razkrijejo javnosti, naj nikakor ne bi bil upravičen do posebnega varstva. Pooblaščenec za zaslišanje je v zvezi s tem opozoril, da so odškodninske tožbe sestavni del politike Evropske unije na področju konkurence in da zato pritožnica ne more zatrjevati pravnega interesa za varstvo proti nevarnosti, da bi bila predmet teh tožb, ker je bila udeležena pri kršitvi, na katero se nanaša odločba VPP.

14 Pooblaščenec za zaslišanje je prav tako ugotovil, da ni pristojen za odgovor na trditev pritožnice, da bi razkritje informacij, ki jih je posredovala Komisiji v okviru programa prizanesljivosti, tretjim osebam škodovalo navedenemu programu, saj tako vprašanje presega meje njegovega mandata. V zvezi s tem je opozoril, da v skladu s sodno prakso le Komisija presoja, v kakšnem obsegu je treba z dejanskim in zgodovinskim okvirom, v katerega spada prepovedano ravnanje, seznaniti javnost, če ne vsebuje zaupnih informacij.

15 Nazadnje, pooblaščenec za zaslišanje je navedel, da je mandat, ki mu je bil podeljen na podlagi člena 8 sklepa o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje, omejen na presojo, v kakšnem obsegu so informacije poslovne skrivnosti ali bi morale biti obravnavane zaupno na kaki drugi podlagi, tako da tudi ni pristojen za izrekanje glede trditve pritožnice, da objava informacij, ki jih je posredovala v okviru programa prizanesljivosti, pomeni neupravičeno različno obravnavanje glede na druge udeležence pri kršitvi, ugotovljeni v odločbi VPP.

16 Pritožnica je torej vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa in predlog za izdajo začasnih ukrepov.

17 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom Evonik Degussa/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604) ugodil temu predlogu. Po drugi strani pa je Splošno sodišče z izpodbijano sodbo, zoper katero je pritožnica vložila pritožbo, navedeno v točki 1 tega sklepa, zavrnilo ničnostno tožbo.

18 Po izreku navedene sodbe je Komisija pritožnico obvestila, da bo objavila nezaupno različico odločbe VPP, ki bo podrobnejša od nezaupne različice te odločbe, objavljene leta 2007. Zato je pritožnica vložila še ta predlog za izdajo začasne odredbe.

Predlogi strank

19 Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— odloži izvršitev spornega sklepa, dokler Sodišče ne odloči o pritožbi v glavni stvari;

— Komisiji naloži, naj do odločitve Sodišča v glavni stvari na svoji spletni strani in/ali kjer koli drugje ne objavi in/ali tretjim osebam ne omogoči dostopa do nezaupne različice odločbe VPP, ki bi v zvezi s pritožnico vsebovala podrobnejše informacije kot nezaupna različica te odločbe, ki je trenutno na voljo in je bila objavljena na spletni strani generalnega direktorata Komisije za konkurenco;

— naloži kakršen koli ukrep, ki se zdi pravičen in primeren v teh okoliščinah, ter

— pridrži odločitev o stroških.

20 Komisija Sodišču predlaga, naj predlog v celoti zavrne in pritožnici naloži plačilo stroškov.

Predlog za izdajo začasne odredbe

21 Kar zadeva odločanje o tem predlogu za izdajo začasne odredbe je treba opozoriti, da člen 160(3) Poslovnika Sodišča določa, da se v predlogih za izdajo začasne odredbe navedejo „predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanski in pravni razlogi, ki na prvi pogled izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe“. Tako lahko sodnik za začasne odredbe odobri odložitev izvršitve in druge začasne ukrepe, če se ugotovi, da je njihova odobritev na prvi pogled dejansko in pravno utemeljena (*fumus boni juris*) ter da so nujni, torej da jih je treba zaradi preprečitve nastanka resne in nepopravljive škode, kar zadeva interese stranke, ki jih predlaga, izdati in da morajo učinkovati pred sprejetjem odločitve v glavni stvari. Ti pogoji so kumulativni, zato je treba predloge za začasne ukrepe zavrniti, kadar kateri od njih ni izpolnjen. Sodnik za začasne odredbe po potrebi pretehta tudi zadevne interese (sklepa podpredsednika Sodišča Komisija/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, točka 14, in AGC Glass Europe in drugi/Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, točka 21).

Fumus boni juris

22 V skladu z ustaljeno sodno prakso, je pogoj *fumus boni juris* izpolnjen, kadar se za vsaj enega izmed razlogov, ki jih v utemeljitev tožbe v glavni stvari navaja stranka, ki predlaga izdajo začasne odredbe, na prvi pogled zdi, da ni neutemeljen. To zlasti velja, kadar eden od navedenih razlogov razkriva obstoj kompleksnih pravnih vprašanj, katerih rešitev ni vnaprej jasna, in torej zasluži temeljito presojo, ki je ne opravi sodnik za začasne odredbe, ampak mora biti predmet postopka v glavni stvari, ali kadar razprava med strankami pokaže na obstoj pomembnega pravnega nesoglasja, katerega rešitev ni vnaprej jasna (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 67).

23 Vendar pa v tem okviru okoliščina, da se predlaga odlog izvršitve spornega sklepa in ne izpodbijane sodbe, vpliva na presojo *fumus boni juris* (sklepa predsednika Sodišča Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, točka 16, in podpredsednika Sodišča Grčija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, točka 21).

24 Tudi najbolj resni razlogi in trditve pritožnice zoper izpodbijano sodbo namreč ne morejo zadoščati za utemeljitev odloga izvršitve spornega sklepa. Da bi pritožnica dokazala, da je pogoj fumus boni juris izpolnjen, mora tudi izkazati, da lahko razlogi in trditve, s katerimi se v okviru ničnostne tožbe zanika zakonitost navedene odločbe, na prvi pogled utemeljijo predlog odloga (sklep podpredsednika Sodišča, Grčija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, točka 22).

25 Zato je treba v okviru tega predloga za izdajo začasne odredbe pri presoji pogoja *fumus boni juris* upoštevati, da je sodišče Unije sporni sklep, katerega odlog izvršitve je predlagan, dejansko in pravno že preverilo ter da je presodilo, da tožba zoper ta sklep ni bila utemeljena (sklep predsednika Sodišča Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, točka 19). Zahteva, da se v okviru tega predloga za izdajo začasne odredbe uveljavljajo pravni razlogi, ki se na prvi pogled zdijo posebej tehtni, izhaja torej zlasti iz dejstva, da morajo biti ti razlogi taki, da lahko sprožijo dvom o presoji, ki jo je Splošno sodišče uporabilo pri vsebinskem odločanju o navedbah pritožnice v postopku na prvi stopnji (glej v tem smislu sklepa predsednika Sodišča Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, točka 20, in podpredsednika Sodišča Grčija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, točka 24).

26 V obravnavani zadevi navaja pritožnica v podporo pritožbi tri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na napako Splošnega sodišča pri opredelitvi pristojnosti, podeljene pooblaščencu za zaslišanje, da odloči o objavi informacij na podlagi člena 8(2) in (3) sklepa o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 339 PDEU, člena 30 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), člena 4(2) Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) ter člena 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP) in člena 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). S tretjim pritožbenim razlogom pritožnica trdi, da so bili kršeni obveznost obrazložitve ter načeli varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti.

27 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se bo moralo Sodišče ne glede na to, kakšna bo vsebinska odločitev o prvem pritožbenem razlogu, izreči o drugem pritožbenem razlogu, saj pritožnica ne izpodbija pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje, kar zadeva izrekanje o vprašanju, ali so informacije, katerih objava se načrtuje, poslovne skrivnosti oziroma jih je treba vsekakor obravnavati kot zaupne, tj. vprašanju, na katero se nanaša drugi pritožbeni razlog, poleg tega pa je tudi očitno, da ni glede tega nobenega dvoma.

28 Poleg tega se trditve v podporo navedenemu drugemu pritoženemu razlogu vsaj delno prekrivajo s trditvami, navedenimi v okviru tretjega pritožbenega razloga, zato je treba ta pritožbena razloga za namene dokazovanja njunega *fumus boni juris* preučiti skupaj.

29 V ta namen je treba opozoriti, da lahko sodnik za začasne odredbe, kar zadeva spor v zvezi z začasnim varstvom domnevno zaupnih informacij – če naj upošteva postranskost in začasnost, ki ju v svojem bistvu vključuje postopek za izdajo začasne odredbe – načeloma sklepa o neobstoju *fumus boni juris*, samo če je očitno, da zadevne informacije niso zaupne (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 68).

30 Z drugim pritožbenim razlogom se izpodbijajo točke od 76 do 127 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče menilo, prvič, da spornih informacij glede na njihovo zgodovinsko naravo ni mogoče obravnavati kot poslovne skrivnosti, in drugič, da jih vsekakor ni mogoče obravnavati kot zaupne na podlagi statusa poslovne skrivnosti samo zato, ker jih je podjetje Komisiji predložilo prostovoljno, da bi pridobilo ugodnosti iz programa prizanesljivosti.

31 Pritožnica tako na prvem mestu trdi, da navedene informacije v nasprotju s trditvami Splošnega sodišča iz točk od 84 do 86 izpodbijane sodbe niso izgubile zaupnosti le zato, ker so stare več kot pet let, zaradi česar bi jih bilo treba obravnavati kot poslovne skrivnosti. V zvezi s tem pritožnica trdi, da sodne prakse, ki jo navaja Splošno sodišče, ni mogoče prenesti na obravnavano zadevo in da lahko, nasprotno, na podlagi člena 4(7) Uredbe št. 1049/2001 gospodarski interesi preprečujejo objavo informacij v obdobju, ki je lahko tudi daljše od 30 let. Po mnenju pritožnice so sporne informacije še vedno „bistveni elementi njenega poslovnega položaja“, pa čeprav zgolj zato, ker bi ji lahko njihova objava dokazano povzročila resno škodo, kot je priznalo tudi Splošno sodišče v točki 105 izpodbijane sodbe.

32 Pritožnica na drugem mestu v zvezi z opredelitvijo spornih informacij kot vsekakor zaupnih najprej trdi, da bi morala biti – v nasprotju z navedbami Splošnega sodišča iz točk 92 in 93 izpodbijane sodbe – za objavo odlomkov izjav prosilcev za prizanesljivost in objavo teh izjav izpolnjena ista merila. Tako bi se morale ugotovitve Sodišča iz sodbe Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) – v kateri je Uredbo št. 1049/2001 razlagalo tako, da omogoča utemeljitev splošne domneve o ogrožanju poslovnih interesov strank v postopku na področju omejevalnih sporazumov, če se javnosti omogoči dostop do izjav prosilcev za prizanesljivost – nanašati tudi na objavo odlomkov teh izjav, ki se reproducirajo v obliki premega ali odvisnega govora v nezaupni različici sklepa Komisije. To naj bi še toliko bolj veljalo, ker naj bi bila z objavo takih odlomkov kršena zagotovila, ki naj bi jih Komisija dala v zvezi z izjavami prosilcev za prizanesljivost v točki 32 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 in točki 40 Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL 2006, C 298, str. 17, v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006). Tako naj bi bilo razlikovanje Komisije med objavo dokumentov, ki jih predložijo prosilci za prizanesljivost, na eni strani in objavo informacij, pridobljenih iz teh dokumentov, na drugi formalistično ter naj bi bilo v nasprotju ne le s sodno prakso Splošnega sodišča, temveč tudi z drugimi upoštevnimi določbami prava Unije.

33 Dalje, v obravnavani zadevi bi bilo treba upoštevati, da je Komisija že leta 2007 objavila nezaupno različico odločbe VPP in da je torej že takrat opravila tehtanje interesov, ki so v prid objavi spornih informacij, in tistih, ki ji nasprotujejo, omenjeno v točki 106 izpodbijane sodbe. Upravni postopek Komisije naj bi bil končan najpozneje s to objavo, kot naj bi bilo priznano v točki 172 izpodbijane sodbe. Od datuma navedene objave naj se torej ne bi več uporabljal člen 30 Uredbe št. 1/2003, dostop, ki se omogoči do informacij, pa naj bil urejen le še z Uredbo št. 1049/2001.

34 Poleg tega naj bi interesi pritožnice – v nasprotju s trditvami iz točk od 107 do 111 izpodbijane sodbe – objektivno bili upravičeni do varstva. Pritožnica naj se namreč ne bi želela izogniti plačilu odškodnin ali razkritju ugotovitev Komisije o poteku kršitve. Bolj kot to naj bi si želela zagotoviti varstvo – določeno z obvestiloma o prizanesljivosti iz leta 2002 in leta 2006 – svojih izjav, ki jih je podala izključno za namene programa prizanesljivosti, pri čemer je bila prepričana, da bo ohranjena njihova zaupnost, in s katerimi se je sama obdolžila.

35 Nazadnje naj bi Splošno sodišče v točkah od 123 do 127 izpodbijane sodbe neupravičeno zavrnilo njen tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 8 EKČP in člena 7 Listine. V zvezi s tem pritožnica trdi, da razkritja vsebine njenih izjav, ki je v nasprotju z obvestilom o prizanesljivosti iz leta 2002 in ustaljeno prakso Komisije, prav gotovo ni mogoče šteti za predvidljivo posledico sodelovanja v kartelu.

36 Pritožnica v okviru utemeljitev v podporo tretjemu pritožbenemu razlogu v bistvu dodaja, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve ter načeli varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti, ker ni dovolj upoštevalo okoliščine, da je Komisija leta 2007 že objavila nezaupno različico odločbe VPP. Po mnenju pritožnice se je Komisija s to objavo že odločila, da prikrite informacije niso glavna vsebina obrazložitve odločbe VPP v smislu člena 30 Uredbe št. 1/2003. Ker naj poleg tega objava te prve nezaupne različice ne bi bila opredeljena kot začasna, naj bi bilo na podlagi tega mogoče sklepati, da je Komisija dokončno menila, da prikritih odlomkov ni treba objaviti. Takega ugodnega upravnega akta naj načeloma ne bi bilo mogoče umakniti ali preklicati, vsaj če je – kot v obravnavani zadevi – zakonito sprejet.

37 Nazadnje naj Komisija – v nasprotju s trditvami Splošnega sodišča iz točk od 155 do 157 izpodbijane sodbe – ne bi smela spremeniti svoje prakse, v skladu s katero se ohrani zaupnost informacij, kot so tiste iz obravnavane zadeve, saj naj bi jo po koncu postopka zavezovali njeni obvestili o prizanesljivosti in Uredba št. 1049/2001. Komisija bi lahko kvečjemu spremenila svoj program prizanesljivosti in bi v prihodnje izjavam prosilcev za prizanesljivost zagotavljala manjše varstvo.

38 Komisija izpodbija trditve pritožnice.

39 Komisija na drugi pritožbeni razlog odgovarja, da je Splošno sodišče zgolj ugotovilo, da pritožnica ni v skladu s sodno prakso Splošnega sodišča dokazala, zakaj so sporne informacije kljub preteku precej časa izjemoma še vedno bistveni elementi njenega poslovnega položaja ali poslovnega položaja tretjih oseb in so torej upravičene do varstva na podlagi člena 30(2) Uredbe št. 1/2003. Po njenem mnenju te informacije v resnici nikakor več ne spadajo na področje uporabe poslovne skrivnosti ali varstva zaupnosti, saj so se vse opisane kršitve brez izjeme zgodile pred več kot 10 leti.

40 Na drugem mestu Komisija najprej meni, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da Uredbe št. 1049/2001 in sodne prakse v zvezi z njo glede na njuno področje uporabe ni mogoče upoštevati. V obravnavani zadevi naj namreč ne bi šlo za dostop do dokumentov, temveč za objavo dejanskih ugotovitev Komisije v okviru obrazložitve odločbe VPP. Vsekakor naj bi bilo s sodbo Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) dopuščeno, da se institucija lahko opre na splošne domneve v zvezi z nekaterimi kategorijami dokumentov, medtem ko naj posamezniki ne bi imeli te možnosti. Poleg tega naj ne bi bila z objavo navedenih ugotovitev kršena nobena zaveza, ki naj bi jo sprejela Komisija. Če bi besedilo točke 32 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 že ustvarilo kakršna koli legitimna pričakovanja glede zaupnosti dokumentov, ki jih Komisija prejme na podlagi tega obvestila, naj ta določba vsekakor ne bi ustvarila nobenega legitimnega pričakovanja v zvezi s tem, da Komisija informacij iz teh dokumentov ne bo uporabila za opis kršitev v okviru obrazložitve odločbe VPP in da v tem kontekstu ne bodo dane na voljo javnosti. Zato naj razlikovanje med dokumenti in dejanskimi ugotovitvami Komisije v zvezi s kršitvami ne bi bilo formalistično.

41 Dalje, Splošno sodišče naj bi upoštevalo to, da je Komisija leta 2007 že objavila nezaupno različico odločbe VPP. V nasprotju z navedbo pritožnice naj v zvezi s tem v točkah 155, 156 in 161 izpodbijane sodbe ne bi menilo, da druga objava spada na področje pooblastila Komisije za odločanje po „prostem“ preudarku, saj naj bi izrecno poudarilo posebno omejitev te pristojnosti, kot je določena s členom 30(2), drugi stavek, Uredbe št. 1/2003. Poleg tega naj tudi ne bi bilo mogoče šteti, da se od datuma prve začasne objave člen 30 te uredbe „ne uporablja več“. Taka omejitev naj ne bi bila utemeljena z besedilom te določbe ter bi bila v nasprotju s ciljem, zastavljenim s členom 1, drugi odstavek, PEU in členom 15(1) PDEU.

42 Poleg tega naj bi bila trditev pritožnice v tej fazi postopka, da se ne želi izogniti plačilu odškodnin ali razkritju ugotovitev Komisije o kršitvah, v nasprotju z njenimi trditvami na prvi stopnji, kot izhajajo iz točke 83 izpodbijane sodbe.

43 Nazadnje naj bi Splošno sodišče upravičeno zavrnilo tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 8 EKČP in člena 7 Listine. Čeprav naj bi namreč pravica do spoštovanja zasebnega življenja iz teh določb načeloma vključevala varstvo ugleda in časti osebe ter varstvo osebnih podatkov, naj bi Evropsko sodišče za človekove pravice pojasnilo, da navedeni člen 8 ne ponuja varstva zoper škodo za ugled, ki bi lahko predvidljivo nastala zaradi dejanj, ki jih oseba sama stori, kot je kaznivo dejanje. Ta sklep naj bi se smiselno uporabljal za predvidljive posledice kršitve konkurenčnega prava Unije. V takih okoliščinah bi morala pritožnica že ob storitvi kršitve, ugotovljene v odločbi VPP, pričakovati, da bodo v primeru odkritja in pregona te kršitve podrobnosti njenega ravnanja razkrite javnosti, če so bile pomembne za ugotovitev te kršitve.

44 Kar zadeva tretji pritožbeni razlog, Komisija trdi, da z objavo prve nezaupne različice odločbe VPP leta 2007 ni nepreklicno izčrpala svojega pooblastila za odločanje po prostem preudarku glede tega, katere dele te odločbe je treba objaviti. Dejansko naj s to prvo objavo ne bi niti eksplicitno niti implicitno nakazala, da se odpoveduje poznejši objavi podrobnejše nezaupne različice odločbe VPP. Potrebo po poznejši objavi naj bi bilo mogoče utemeljiti z dejstvom, da je zaupnost informacij prehodna, zato je lahko po preteku nekaj časa potrebna nova presoja. Torej naj ne bi bila točna zlasti trditev, da se je Komisija odločila, da prikrite informacije niso del glavne vsebine te odločbe in da njihova objava torej ni potrebna zaradi interesa javnosti, da je obveščena. Komisija naj bi se dejansko sprva odločila zgolj za objavo odlomkov besedila navedene odločbe, za katere večinoma ni bilo sporno, da ne vsebujejo poslovnih skrivnosti, da bi lahko nato podrobno preučila trditve zadevnih strank v zvezi s tem, da preostali odlomki vsebujejo take poslovne skrivnosti. Niti implicitno niti eksplicitno pa naj ne bi niti sprejela niti izrazila odločitve, da se preostali odlomki ne nanašajo na glavno vsebino ali jih ni treba objaviti.

45 Nazadnje naj bi Splošno sodišče v točki 161 izpodbijane sodbe upravičeno menilo, da zgolj okoliščina, da je Komisija objavila prvo nezaupno različico odločbe VPP leta 2007 in da je ni opredelila za začasno, pritožnici ni mogla dati nobenega jasnega zagotovila, da ne bo pozneje objavljena nova podrobnejša nezaupna različica navedene odločbe, v smislu sodne prakse, navedene v točki 135 izpodbijane sodbe.

46 Glede na navedeno je mogoče šteti, da pritožnica, kot se zdi, izpodbijano sodbo izpodbija zlasti zato, ker v njej ni bilo ugotovljeno, da je rezultat dostopa do dokumentov, ki jih predloži podjetje v okviru programa prizanesljivosti, in razkritja vsebine teh dokumentov v odlomkih – pa naj bo to v obliki premega ali odvisnega govora – v bistvu enak, tj. dati iste informacije na voljo tretjim osebam. Torej bi bilo treba to razkritje enako kot navedeni dostop že načelno prepovedati, saj bi bilo treba predpostaviti, da lahko tudi to škoduje poslovnim interesom zadevnih podjetij. To naj bi še toliko bolj veljalo za obravnavano zadevo, saj je Komisija po ugovoru pritožnice že opustila objavo spornih informacij in je pritožnica lahko torej legitimno pričakovala, da je bilo o vprašanju zaupnosti teh informacij dokončno odločeno.

47 Ne glede na težo trditev, ki jih navaja Komisija in katerih utemeljenost bo preučilo sodišče, ki bo odločalo o glavni stvari, je treba ugotoviti, da gre za kompleksno pravno vprašanje, katerega rešitev ni vnaprej jasna, in da torej ni očitno, da zadevne informacije niso zaupne.

48 Uvodoma je treba namreč ugotoviti, da se Sodišče še ni izreklo niti o vprašanju, katera merila je treba upoštevati za to, da se dokaže, da je neka informacija poslovna skrivnost, niti – kot je bilo to pojasnjeno tudi v sklepu predsednika Splošnega sodišča, Evonik Degussa/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604, točka 44) – o vprašanju domnevne zaupnosti informacij, kot so tiste iz obravnavane zadeve.

49 V zvezi s posebnimi trditvami strank je treba opozoriti na spodaj navedeno.

50 Na prvem mestu se je treba strinjati s trditvijo Komisije, da se razkritje informacij v skladu s členom 30 Uredbe št. 1/2003 in pravica do dostopa do dokumentov na podlagi Uredbe št. 1049/2001 pravno razlikujeta. Ker pa se – kot trdi pritožnica – izpodbijano razkritje nanaša na odlomke dokumentov, se zdi, da tako razkritje privede do s funkcionalnega vidika primerljivega položaja, kot je dostop do dokumentov. Navedeno razkritje namreč ne glede na pravno podlago za odobritev dostopa javnosti do informacij nujno pomeni, da se tretje osebe seznanijo s temi informacijami, s tem pa preneha varstvo njihove zaupnosti (glej po analogiji sodbo Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 89).

51 To še toliko bolj drži, ker se pritožnica – v nasprotju s trditvami Komisije – nikakor ne pritožuje nad tem, da je ta institucija objavila svoje dejanske ugotovitve, na katerih je temeljila odločba VPP. Dejansko izrecno priznava pravico Komisije v zvezi s tem. Nasprotno, pritožnica izpodbija pristojnost

Komisije za to, da objavi odlomke zadevnih dokumentov, ki so bili včasih navedeni v obliki premega ali odvisnega govora, s čimer bi dobesedno reproducirala izjave, ki jih je dala pritožnica kot prosilka za prizanesljivost.

52 V takih okoliščinah drži, da se sodna praksa v zvezi z dostopom do spisa na podlagi Uredbe št. 1049/2001 neposredno ne uporablja. Vendar ni mogoče izključiti možnosti, da bi lahko po drugi strani upoštevali presoje, na podlagi katerih je Sodišče v tej sodni praksi sklenilo, da ima Komisija pravico predpostaviti, da razkrije dokumentov iz spisa v zvezi s postopkom uporabe člena 101 PDEU načeloma škoduje varstvu poslovnih interesov podjetij, vpletenih v tak postopek.

53 Sodišče je namreč menilo, da bi lahko posplošen dostop do takih dokumentov – celo ne glede na to, ali so bili Komisiji predloženi prostovoljno v okviru programa prizanesljivosti – ogrozil ravnovesje, ki ga je zakonodajalec Unije v Uredbi št. 1/2003 in Uredbi Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81) želel zagotoviti med obveznostjo zadevnih podjetij, da Komisiji predložijo poslovne informacije, ki so morda občutljive, da bo lahko ugotovila obstoj omejevalnega sporazuma in presojala njegovo združljivost s členom 101 PDEU na eni strani ter jamstvom okrepljenega varstva informacij, ki so bile tako predložene Komisiji, na podlagi poslovne ali poklicne skrivnosti na drugi (sodba Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točki 90 in 97).

54 Ne zdi se, da bi bilo mogoče vnaprej izključiti, da bi lahko imelo razkritje odlomkov zadevnih dokumentov v nezaupni različici odločbe VPP enake učinke, saj bi se v bistvu ujemalo s posplošenim – pa čeprav delnim – dostopom do teh dokumentov.

55 V nasprotju s tem, na kar napeljuje Komisija, to ne bi pomenilo, da se v tem primeru posamezniku omogoči sklicevanje na domnevo, priznano izključno v korist Komisije, pač pa bi šlo za to, da bi dopustili, da se ugotovitve, s katerimi je Sodišče utemeljilo to domnevo, po analogiji uporabljajo za podoben položaj, kar bi lahko privedlo do tega, da bi z istimi ugotovitvami utemeljili diametralno nasprotno domnevo, po kateri bi imela zadevna podjetja načeloma pravico pričakovati, da bodo informacije, predložene v programu prizanesljivosti, zajete z obveznostjo varovanja poslovne skrivnosti, razen če bo ta domneva ovržena.

56 Poleg tega – kot opozarja pritožnica – bi bila lahko s tega vidika upoštevna tudi uvodna izjava 26 Direktive 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o nekaterih pravilih, ki urejajo odškodninske tožbe po nacionalnem pravu za kršitve določb konkurenčnega prava držav članic in Evropske unije (UL L 349, str. 1), v skladu s katero so zaradi zaščite programa prizanesljivosti iz razkritja izrecno izvzete „dobesedne navedbe iz izjave zaradi prizanesljivosti“, enako pa velja tudi za izjave.

57 Na drugem mestu, kar zadeva trditve pritožnice v podporo drugemu in tretjemu pritožbenemu razlogu, v katerih trdi, da je Splošno sodišče kršilo načelo varstva legitimnih pričakovanj, ker je menilo, da razkritje spornih informacij ni v nasprotju z zagotovili, ki jih je Komisija dala v zvezi z izjavami prosilcev za prizanesljivost v točki 32 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 in točki 40 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006, je treba ugotoviti, da razlikovanje, ki ga, kot se zdi, vzpostavlja Komisija, med zadevnimi dokumenti in informacijami, ki jih vsebujejo – ne pa med dokumenti in dejanskimi ugotovitvami Komisije, ki temeljijo na njihovi vsebini – ni očitno pravilno, še zlasti ker so zadevne informacije predstavljene v obliki odlomkov teh dokumentov.

58 Predmet varstva, ki se namenja poslovni skrivnosti, so namreč informacije, ki so upravičene do takega varstva, udejanji pa se s prepovedjo, da se da tretjim osebam na voljo nosilec, na katerem so te informacije shranjene, na primer dokument. Drugače povedano, zdi se, da je zaupnost dokumenta odvisna izključno od značilnosti in narave informacij, ki jih vsebuje. Kot navaja pritožnica, se zdi, da je to mogoče izpeljati zlasti iz člena 16(1) Uredbe št. 773/2004, ki napotuje na „informacije, vključno z dokumentacijo“, ki jih Komisija ne sme nikomur sporočati ali omogočati dostopa do njih.

59 Če bi se razlikovanje, ki ga je, kot se zdi, vzpostavila Komisija, med zadevnimi dokumenti in informacijami, ki jih vsebujejo, izkazalo za neutemeljeno, ni mogoče izključiti – kot to trdi pritožnica – da bi morala biti obravnava odlomkov zaupnih dokumentov enaka obravnavi, ki je za te dokumente določena zlasti z obvestiloma o prizanesljivosti iz leta 2002 in leta 2006, in sicer v točki 32 oziroma 40 teh obvestil.

60 V zvezi s tem je treba opozoriti, da Komisija – če določi pravila ravnanja, s katerimi želi doseči zunanje učinke v zvezi z gospodarskimi subjekti, kot so tista iz obvestil o prizanesljivosti iz leta 2002 in leta 2006 – v posameznem primeru ne more odstopiti od njih, ne da bi za to navedla razloge, združljive z načelom enakega obravnavanja. Ta institucija se namreč s tem, da sprejme ta pravila ravnanja in da z njihovo objavo razglasi, da jih bo v prihodnje uporabljala v primerih, na katere se nanašajo, omejuje pri izvrševanju svojega pooblastila za odločanje po prostem preudarku in ne more odstopiti od teh pravil, ne da bi bila, glede na okoliščine primera, sankcionirana na podlagi kršitve splošnih pravnih načel, kot sta enako obravnavanje ali varstvo legitimnih pričakovanj (glej po analogiji sodbi Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točke od 209 do 211, in Quinn Barlo in drugi/Komisija, C-70/12 P, EU:C:2013:351, točka 53).

61 Komisija je v točkah 32 in 33 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 menila, da bi v normalnih okoliščinah „razkritje, ob katerem koli času, dokumentov, prejetih v smislu tega obvestila, ogrozilo varovanje namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4(2) [Uredbe št. 1049/2001]“ ter da „[v]saka pisna izjava Komisiji v zvezi s tem obvestilom tvori del spisa Komisije. Ne sme se […] razkriti ali uporabiti za noben drug namen kot za izvrševanje člena 81 ES.“ Enako je Komisija v točki 40 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006 pojasnila, da „bi javno razkritje dokumentov ter pisnih ali posnetih izjav, prejetih v okviru tega obvestila, […] spodkopalo določene javne in zasebne interese, na primer zaščito namena inšpekcij in preiskav v smislu člena 4 [Uredbe št. 1049/2001], celo v času po sprejetju odločbe“, s čimer je razloge za ohranitev zaupnosti dokumentov izrecno razširila tudi na druge interese, zavarovane z navedenim členom 4, torej vključno s poslovnimi interesi, na katere se nanaša točka 2, prva alinea, tega člena.

62 Zdi se, da to, da navedeni obvestili v točki 31 oziroma 39 vsebujeta enako navedbo, to je, da „[d]ejstvo, da se prizna imuniteta ali znižanje v zvezi z globami, ne more varovati podjetja pred civilnopravnimi posledicami njegovega sodelovanja pri kršitvi člena 81 [ES]“, ne zadostuje za izključitev možnosti, da se lahko zadevna podjetja zanesejo na zaupnost zadevnih dokumentov. Če namreč upoštevamo zlasti splošnost te navedbe, se zdi, da je z njo povedano zgolj to, da dejstvo, da so bile podjetju priznane ugodnosti, določene z navedenima obvestiloma, zlasti v zvezi s posledicami za upravno odgovornost zadevnih podjetij zaradi kršitve konkurenčnega prava, ne more zmanjšati civilnopravne odgovornosti teh podjetij, ne zdi pa se, da bi zadevna navedba pomenila, da bo Komisija javnosti omogočila dostop do poslovnih skrivnosti teh podjetij, ki bi jih lahko nacionalna sodišča uporabila kot dokaze pri ugotavljanju te odgovornosti.

63 Poleg tega bi bilo to v nasprotju s točko 35a obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006, kakor je bilo spremenjeno s sporočilom Komisije, naslovljenim „Spremembe Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah“ (UL C 265, str. 1), v skladu s katerim „Komisija nacionalnim sodiščem nikoli ne posreduje izjav podjetij zaradi prizanesljivosti za uporabo v odškodninskih tožbah zaradi kršitev [členov 101 PDEU ali 102 PDEU]“.

64 Ob upoštevanju navedenega ni mogoče vnaprej izključiti možnosti, da podjetje lahko pričakuje, da Komisija zadevnih dokumentov niti v celoti niti delno ne bo dala na voljo javnosti, tako da bi jih predložila tretjim osebam ali jih razkrila v obliki odlomkov v nezaupni različici sklepa o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU.

65 Pa tudi če bi lahko Komisija na podlagi člena 30 Uredbe št. 1/2003 dejansko objavila sporne informacije, je treba vsekakor ugotoviti, da ni mogoče izključiti možnosti, da bi se od nje kljub neobstoju zagotovil, na katerih bi lahko temeljilo varstvo legitimnih pričakovanj podjetij, zahtevalo, da navede jasne in natančne indice v zvezi s svojo prakso odločanja ter da se v nasprotnem primeru morebitna razjasnitev nejasnih pravil ne opravi v škodo strank v postopku in dobre uprave, temveč tako, da se sprejmejo nova pravila, ki se bodo uporabljala v prihodnje in bodo dovolj jasna.

66 To je še toliko nujneje v obravnavani zadevi, saj je Komisija že objavila nezaupno različico odločbe VPP. Ob tej objavi je namreč upoštevala ugovore pritožnice in ni razkrila večine informacij, za katere je ta zahtevala zaupno obravnavanje.

67 Strinjati se je sicer treba s trditvijo Komisije, da se ta ni izrekla o ugovorih pritožnice. Vendar nezaupna različica odločbe VPP, kot to izhaja iz točke 160 izpodbijane sodbe, ni bila objavljena kot začasna različica in upravni postopek se je z njo končal.

68 V takih okoliščinah bi se lahko postavilo vprašanje uporabe člena 30 Uredbe št. 1/2003 v primeru poznejše objave, vsaj v zvezi z možnostjo za Komisijo, da objavi različico, ki je podrobnejša od navedene nezaupne različice, ne da bi pojasnila, zakaj je taka objava potrebna toliko časa po prvi objavi.

69 Ob upoštevanju navedenega ni očitno, da sporne informacije niso zaupne.

70 Ker so poleg tega te ugotovitve upoštevne tudi v zvezi s presojami pooblaščenca za zaslišanje iz spornega sklepa in jih je torej mogoče uporabiti pri presoji ničnostne tožbe, zadostujejo kot dokaz obstoja *fumus boni juris* v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 23 do 25 tega sklepa.

Nujnost

71 Pritožnica v utemeljitev nujnosti predlaganih začasnih ukrepov uvodoma trdi, da se je treba v ta namen opreti na predpostavko, da so sporne informacije zaupne v smislu člena 339 PDEU, člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, člena 8 EKČP in člena 7 Listine. Ker namreč pritožnica s pritožbo izrecno izpodbija del izpodbijane sodbe, v katerem je Splošno sodišče izključilo možnost, da se za navedene informacije uporablja varstvo, določeno s temi določbami, naj bi bilo za odločanje o tem vprašanju pristojno šele Sodišče v postopku v glavni stvari.

72 Pritožnica torej na podlagi take predpostavke trdi, da bi ji razkritje spornih informacij povzročilo resno in nepopravljivo škodo.

73 Natančneje, pritožnica v zvezi z resnostjo te škode navaja, da bi te informacije z objavo nepreklicno izgubile vrednost, povezano z njihovo zaupnostjo, omogočeno bi bilo sklicevanje nanje v okviru odškodninskih tožb, vloženih zoper njo, okrnjen pa bi bil tudi njen ugled pri poslovnih odnosih s strankami. Ker se navedena objava poleg tega načrtuje na spletu, bi lahko bile sporne informacije posledično takoj po objavi dane na voljo strankam, konkurentom in dobaviteljem pritožnice, pa tudi finančnim analitikom in širši javnosti, saj bi lahko vsi dostopali so njih in jih prosto uporabljali.

74 Kar zadeva nepopravljivost zatrjevane škode, pritožnica uvodoma navaja, da tudi v primeru ugoditve njeni pritožbi ne bi bilo mogoče odpraviti škode, ki bi jo utrpela zaradi objave spornih informacij, pa naj bo to nematerialna škoda, povezana z njenim ugledom, ali finančna škoda. Najprej namreč navaja, da tega, da so se osebe, ki so imele vpogled v te informacije, z njimi seznanile, ne bo mogoče izbrisati. Dalje, nematerialne škode naj že po naravi ne bi bilo mogoče finančno nadomestiti. Nazadnje, finančne škode naj ne bi bilo mogoče ustrezno opredeliti in izraziti s številkami, saj naj bi bila njena narava in obseg spremenljiva.

75 Komisija navaja, da predpostavka, ki je podlaga za trditve pritožnice, tj. da je vsebina spornih informacij zaupna, ni utemeljena. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem vprašanjem namreč že odločilo, da je treba te informacije obravnavati kot zgodovinske, in ker naj pritožnica ne bi dokazala, zakaj bi jim bilo treba kljub vsemu izjemoma priznati varstvo na podlagi člena 30(2) Uredbe št. 1/2003, naj ne bi bile upravičene do varstva. Tako naj se pritožnica ne bi mogla sklicevati na sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), saj so bile informacije iz zadeve, v kateri je bil izdan navedeni sklep, specifične poslovne informacije, ki so bile zaradi svoje vsebine zajete z obveznostjo varovanja poslovne skrivnosti, medtem ko naj v obravnavani zadevi zatrjevana škoda ne bi izhajala iz vsebine spornih informacij, temveč iz zunanjih razlogov, kot je varstvo legitimnih pričakovanj, za katero pritožnica trdi, da izhaja iz prakse in obvestil Komisije.

76 Natančneje, Komisija opredeljuje dve vrsti škode, za kateri naj bi pritožnica trdila, da bi ju utrpela zaradi objave spornih informacij, in meni, da resnost nobene od njiju ni pravno zadostno dokazana.

77 Kar zadeva finančna bremena, povezana z morebitnimi obsodbami v okviru civilnopravnih postopkov, Komisija trdi, da, prvič, odločilni razlog za to domnevno škodo ni navedena objava, temveč sodelovanje pritožnice pri kršitvi, ki jo je ugotovila Komisija v odločbi VPP. Drugič, interes podjetja, katerega sodelovanje v omejevalnem sporazumu je bilo potrjeno, da se izogne odškodninskim tožbam, naj ne bi bil upravičen do varstva.

78 Kar zadeva negativne učinke za podobo pritožnice, Komisija pojasnjuje, da je neposredni razlog za take učinke objava prve nezaupne različice odločba VPP leta 2007 in da vsekakor niso dovolj resni, da bi bilo mogoče z njimi utemeljiti odreditev začasnih ukrepov. K temu dodaja, da se pritožnica ob prizadevanjih za preprečitev objave dodatnih podrobnosti o kršitvah ne more sklicevati na noben interes, ki bi bil upravičen do posebnega varstva, in sicer še toliko bolj, ker naj odlomki, katerih objava se načrtuje, ne bi vsebovali nobene vrednostne sodbe, ki bi lahko očrnila pritožnico in resno prizadela njen ugled.

79 Kar zadeva nepovratnost zatrjevane škode za pritožnico, Komisija priznava, da bi zadevne informacije, ko bi bile že prebrane, ostale v spominu ali na računalniških pomnilniških napravah naslovnika, tudi če bi bila objava pozneje preklicana. Vendar naj to v obravnavani zadevi ne bi bilo odločilno, saj naj se s pritožbo ne bi izpodbijala presoja Splošnega sodišča iz točk od 84 do 86 izpodbijane sodbe, v katerih je to sodišče menilo, da te informacije ne vsebujejo nobenega poslovno občutljivega elementa, zaradi katerega bi v primeru razkritja poslovni partnerji in konkurenti pritožnice pridobili prednost.

80 Kar zadeva povečano tveganje obsodbe v odškodninskih tožbah, Komisija opozarja, prvič, da je mogoče denarno škodo le izjemoma šteti za nepopravljivo, saj je lahko predmet finančnega nadomestila. Zlasti naj bi to veljalo, če bi se pritožnica zaradi nesprejetja predlaganega začasnega ukrepa znašla v položaju, ki bi lahko ogrozil njen obstoj ali nepopravljivo spremenil njene tržne deleže. Vendar naj pritožnica v svojem predlogu ne bi niti trdila, da bi načrtovana objava ogrozila njen obstoj ali ji povzročila nepopravljivo izgubo tržnih deležev. Drugič, Komisija meni, da – v nasprotju s trditvami pritožnice – sklepa podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), ni mogoče upoštevati kot dokaz domnevne nezmožnosti, da se finančna škoda, ki naj bi jo pritožnica utrpela zaradi odškodninskih tožb, ustrezno opredeli in izrazi s številkami. V tem sklepu naj bi se namreč štelo, da je nemogoče ugotoviti število in status vseh oseb, ki so se seznanile z objavljenimi informacijami, in tako oceniti konkretni vpliv, ki bi ga lahko objava teh informacij imela na poslovne in ekonomske interese zadevnega podjetja, zlasti zato, ker so bile informacije iz zadeve, v kateri je bil izdan ta sklep, poslovno občutljive informacije in naj bi bile zato poslovne skrivnosti v ozkem pomenu. Nasprotno pa Komisija meni, da je zatrjevana škoda pritožnice v obravnavani zadevi povezana le z odškodninskimi tožbami ali regresnimi zahtevki zaradi kršitve pravil o konkurenci. Ker naj bi bilo torej mogoče opredeliti krog oseb, ki bi lahko kot žrtve omejevalnega sporazuma vložile odškodninske tožbe zoper pritožnico, naj bi bilo mogoče tudi ustrezno opredeliti škodo, ki jo je

utrpela, in jo izraziti s številkami. Vsekakor naj bi bila zatrjevana finančna škoda zelo hipotetična, saj naj ne bi bilo mogoče predvideti vpliva morebitne uporabe spornih informacij v že vloženih ali morebitnih civilnih tožbah zoper pritožnico.

81 Nazadnje Komisija še meni, da domnevna škoda zaradi spodkopane podobe pritožnice ni resna, zato ni treba preučiti, ali bi bilo mogoče dodatno škodo za ugled, ki bi jo lahko povzročilo razkritje zadevnih informacij, šteti za nepopravljivo.

82 Kar zadeva preverjanje, ali so predlagane začasne odredbe nujne, je treba poudariti, da je namen postopka za izdajo začasne odredbe zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, da se prepreči vrzel v sodnem varstvu, ki ga zagotavlja Sodišče. Za dosego tega cilja je treba nujnost presojati glede na potrebo po začasni odločitvi, da se prepreči resna in nepopravljiva škoda za stranko, ki predlaga začasno varstvo (sklep podpredsednika Sodišča Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, točka 18 in navedena sodna praksa).

83 V obravnavani zadevi pritožnica, ki se opira na sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), trdi, da bi ji lahko objava spornih informacij škodovala že zaradi narave teh informacij.

84 V nasprotju s trditvami Komisije je treba ugotoviti ne samo, da je pritožnica v okviru pritožbe izpodbijala presojo Splošnega sodišča iz točk od 84 do 127 izpodbijane sodbe, v skladu s katero sporne informacije niso poslovne skrivnosti in niso zajete z obveznostjo varovanja takih skrivnosti, ampak tudi, da iz točk od 46 do 69 tega sklepa izhaja, da na podlagi preučitve trditev, navedenih v podporo s tega vidika upoštevnim pritožbenim razlogom, *prima facie* ni mogoče skleniti, da je očitno, da te informacije niso zaupne.

85 Torej si je treba za presojo nujnosti v obravnavani zadevi kot izhodišče postaviti isto predpostavko, kot jo je iz primerljivih razlogov uporabil sodnik za izdajo začasne odredbe v zadevi, v kateri je bil izdan sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točki 38 in 47), in sicer da so sporne informacije zajete z obveznostjo varovanja poslovne skrivnosti (glej *a contrario* sklep podpredsednika Sodišča, AGC Glass Europe in drugi/Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, točke od 29 do 33).

86 Na podlagi te predpostavke pa bi razkritje spornih informacij pritožnici nujno povzročilo veliko škodo.

87 Podobno kot informacije v zadevi, v kateri je bil izdan navedeni sklep, se namreč tudi informacije, za katere pritožnica – kot izhaja iz točke 104 izpodbijane sodbe – trdi, da so zaupne, večinoma nanašajo na njeno vlogo pri nastanku in nadaljevanju kršitve, ugotovljene v odločbi VPP, in podrobno razkrivajo tajne stike ali protikonkurenčne sporazume, pri katerih je pritožnica sodelovala, ter vsebujejo zlasti imena nekaterih izdelkov, na katere so se nanašali navedeni stiki ali sporazumi, številčne podatke v zvezi s cenami, ki so se uporabljale, in cilje, ki so si jih zastavili udeleženci z vidika cene in razdelitve tržnih deležev (glej po analogiji sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 47).

88 Poleg tega je tudi Splošno sodišče v točki 105 izpodbijane sodbe priznalo, da bi razkritje informacij, za katere je pritožnica zaprosila, naj se obravnavajo zaupno, tej povzročilo resno škodo.

89 Ob tem Komisija ne prepriča niti s trditvijo, da zaradi take škode ne bi bil prizadet noben interes pritožnice, ki bi bil upravičen do varstva, saj ta temelji na predpostavki, da spornih informacij že po naravi ni treba zavarovati kot poslovno skrivnost.

90 Kar zadeva nepopravljivost izpodbijanega razkritja, je dejansko jasno, da razglasitev ničnosti spornega sklepa ne bi mogla odpraviti učinkov objave zadevnih informacij, ker s tem seznanjenost oseb, ki bi jih prebrale, ne bi bila izbrisana (glej po analogiji sklepa podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 48, in AGC Glass Europe in drugi/Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, točka 35).

91 Pritožnica meni, da bi nepopravljivost razkritja navedenih informacij povzročila nepopravljivost škode, ki bi jo utrpela zaradi tega razkritja. V zvezi s tem je v bistvu opredelila dve vrsti škode, ki bi ju povzročila objava spornih informacij. Tako naj bi utrpela, prvič, finančno škodo, saj bi bile lahko te informacije uporabljene v okviru odškodninskih tožb zoper njo, vsekakor pa bi bile dane na voljo širši javnosti, ki bi jih lahko prosto uporabljala, in drugič, nematerialno škodo, povezano z negativnimi posledicami za njen ugled.

92 Ne da bi bilo treba preveriti, ali je ta domnevna nematerialna škoda nepopravljiva, je v zvezi s prvo vrsto zatrjevane škode dovolj opozoriti, da finančne škode razen v izjemnih okoliščinah sicer res ni mogoče šteti za nepopravljivo, ker je položaj oškodovane osebe pred nastankom škode praviloma mogoče ponovno vzpostaviti s finančnim nadomestilom. Vendar je drugače, če te škode ni mogoče izraziti s številkami, saj jo je v tem primeru mogoče šteti za nepopravljivo (sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točke od 50 do 52 in navedena sodna praksa).

93 Ker pa pritožnica trdi, da bi bila zaradi razkritja spornih informacij izpostavljena povečanemu tveganju v okviru odškodninskih tožb, vloženih zoper njo, je treba opozoriti, da negotovosti, povezane s povračilom finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, ni mogoče šteti za okoliščino, s katero bi bilo mogoče dokazati nepopravljivost take škode v smislu sodne prakse Sodišča. V fazi začasne odredbe je namreč možnost poznejše pridobitve povračila finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, ki bi lahko bila vložena po razglasitvi ničnosti izpodbijanega akta, nujno negotova. Namen postopka za izdajo začasne odredbe ni nadomestiti tako odškodninsko tožbo, da bi se odpravila ta negotovost, njegov cilj je samo zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, ki bo sprejeta v postopku v glavni stvari, s katerim je povezan predlog za izdajo začasne odredbe, to je v obravnavani zadevi ničnostna tožba (sklepa podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 53, in AGC Glass Europe in drugi/Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, točka 56).

94 Po drugi strani je drugače, kadar se pri presoji, ki jo opravi sodnik za začasne odredbe, jasno izkaže, da zatrjevane škode, če bo nastala, glede na njeno naravo in predvideni način njenega nastanka ne bo mogoče ustrezno opredeliti in izraziti s številkami ter da je v praksi torej ne bo mogoče povrniti z vložitvijo odškodninske tožbe. To lahko med drugim velja za objavo specifičnih poslovnih in domnevno zaupnih informacij, ki se nanašajo na elemente, kot so ti v obravnavani zadevi, zlasti imena izdelkov, na katere se je nanašala kršitev, številčne podatke v zvezi s cenami, ki so se uporabljale, in cilje, ki so si jih zastavili udeleženci z vidika cene (glej v tem smislu sklep podpredsednika Sodišča, Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 54).

95 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da bi se narava in obseg škode, ki bi jo lahko utrpela pritožnica zaradi objave njenih domnevnih poslovnih skrivnosti ali informacij v zvezi z njo, ki so vsekakor zajete z obveznostjo varovanja poslovne skrivnosti, razlikovala glede na to, ali so osebe, ki bi se seznanile s temi skrivnostmi ali informacijami, njene stranke, njeni konkurenti, njeni dobavitelji ali pa finančni analitiki ali osebe iz skupine širše javnosti. Nemogoče bi bilo namreč ugotoviti število in status vseh oseb, ki so se dejansko seznanile z objavljenimi informacijami, in tako oceniti konkretni vpliv, ki bi ga lahko objava teh informacij imela na poslovne in ekonomske interese pritožnice (glej v tem smislu sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 55).

96 Ker je mogoče vsaj to vrsto škode, ki jo navaja pritožnica, šteti za resno in nepopravljivo, je treba skleniti, da je v obravnavani zadevi pogoj v zvezi z nujnostjo izpolnjen.

Tehtanje interesov

97 Kar zadeva tehtanje interesov, pritožnica najprej trdi, da bi bila škoda, ki bi jo utrpela zaradi razkritja spornih informacij, nepopravljiva in bi prejudicirala odločitev v glavni stvari. Če namreč objava teh informacij ne bi bila odložena, bi pritožnica, tudi če bi bilo njeni pritožbi v glavni stvari ugodeno, utrpela enako škodo, kot če bi bila ta zavrnjena. To naj bi še toliko bolj držalo, ker naj bi bile sporne informacije objavljene na spletu, zato ne bi bilo mogoče preprečiti nadaljnjega vpogleda vanje tudi po umiku s spletne strani Komisije. Pritožnica v zvezi s tem dodaja, da je treba v skladu s pravico do učinkovitega pravnega sredstva, določeno s členom 47(1) Listine, odrediti predlagane začasne ukrepe.

98 Dalje, po drugi strani naj odlog objave spornih informacij nikakor ne bi škodoval interesom Komisije. Ker je namreč ta že objavila nezaupno različico odločbe VPP, naj bi bilo interesu javnosti, da je obveščena, že zadoščeno. Ker je poleg tega tudi Komisija pet let priznavala zaupnost zadevnih informacij, naj bi bilo razumno, da počaka še nekaj mesecev in v tem času vzdržuje že dolgo obstoječi *status quo*, dokler ne bo dokončno odločeno v glavni stvari.

99 Nazadnje, kar zadeva interese tretjih oseb in zlasti oseb, ki so vložile odškodninske tožbe, pritožnica navaja, prvič, da glede na dolgo obdobje, ki je preteklo med koncem kršitve in sprejetjem prvotne odločbe Komisije, zadevne tretje osebe nimajo nobenega interesa za hitro objavo podrobnejše nezaupne različice odločbe VPP, in drugič, da imajo te osebe vsekakor možnost ali Komisijo zaprositi za dostop do spornih informacij v skladu z Uredbo št. 1049/2001 ali pa nacionalnim sodiščem, ki obravnavajo odškodninske tožbe, predlagati, naj Komisijo zaprosijo, da jim te informacije pošlje na podlagi člena 15(1) Uredbe št. 1/2003.

100 Komisija, ki je nasprotnega mnenja, najprej poudarja, da trditve in pritožbeni razlogi v podporo pritožbi niso dovolj resni, da bi iz njih izhajal posebej prepričljiv *fumus boni juris*, kar bi bilo treba upoštevati pri tehtanju interesov.

101 Dalje, upoštevati bi bilo treba interes javnosti, da se čim prej seznani z razlogi za kakršno koli ukrepanje Komisije, interes gospodarskih subjektov, da se seznanijo s tem, zaradi katerih ravnanj tvegajo sankcije, in interes oseb, oškodovanih zaradi kršitve, da se seznanijo s podrobnostmi te kršitve, da bodo lahko, če je to primerno, uveljavljale svoje pravice v odnosu do podjetij, ki so sodelovala pri kršitvi.

102 Nazadnje, Komisiji naj s členom 15 PDEU ne bi bilo naloženo le to, da javnosti zagotovi dostop do obrazložitve svojega ukrepanja v celostni obliki, temveč tudi, da to stori v najkrajšem možnem času. Vendar naj to ne bi bilo zagotovljeno, če bi morala v obravnavani zadevi še skoraj 10 let po sprejetju odločbe VPP še naprej čakati, preden bi lahko razkrila podrobnosti kršitve, pri kateri je sodelovala pritožnica, čeprav naj bi dovolj hitro obveščanje pripomoglo k učinkovitemu izvajanju pravice do odškodnine, ki je bila s sodno prakso priznana žrtvam kršitev konkurenčnega prava. Zaradi kakršnega koli odlašanja z razkritjem informacij o glavnih okoliščinah kršitve naj bi bile onemogočene odškodninske tožbe, s tem pa naj bi bila okrnjena tudi učinkovitost prepovedi omejevalnih sporazumov iz člena 101 PDEU, zlasti z vidika možnosti za tožnike v okviru odškodninskih tožb, da dokažejo izpolnjenost pogojev, ki se zahtevajo za priznanje odškodnine, in z vidika pravil v zvezi z zastaranjem, določenih v upoštevnem pravu.

103 Za odgovor na te trditve je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru postopka za izdajo začasne odredbe pretehtati tveganja, povezana z vsako od možnih rešitev. To konkretno pomeni zlasti preučitev, ali interes pritožnice za dosego zaprošenega odloga izvršitve izpodbijanega akta prevlada ali ne nad interesom, ki ga pomeni takojšnja uporaba tega akta. V tem preizkusu je treba opredeliti, ali bi to, da bi sodišče, ki odloča v glavni stvari, ta akt morebiti razglasilo za ničen, omogočilo vrnitev iz položaja, ki bi ga povzročila njegova takojšnja izvršitev, v prejšnje stanje in, obratno, v kakšnem obsegu bi odlog izvršitve tega akta lahko preprečeval cilje, zastavljene z izpodbijanim aktom, če bi bila pritožba v glavni stvari zavrnjena (sklepa predsednika Sodišča,

Komisija/Atlantic Container Line in drugi, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, točka 50, ter Belgija in Forum 187/Komisija, C-182/03 R in C-217/03 R, EU:C:2003:385, točka 142, ter sklep Združeno kraljestvo/Komisija, C-180/96 R, EU:C:1996:308, točka 89).

104 V obravnavani zadevi bo moralo Sodišče v okviru spora o glavni stvari odločiti o tem, ali je treba izpodbijano sodbo in po potrebi sporni sklep razglasiti za ničnа, zlasti zaradi kršitve poslovne skrivnosti pritožnice, katere varovanje je določeno s členom 339 PDEU, členom 30 Uredbe št. 1/2003, členom 4 Uredbe št. 1049/2001, členom 8 EKČP in členom 7 Listine, ter zaradi kršitve zaupnosti informacij, ki naj bi bile objavljene.

105 V takih okoliščinah je očitno, da ničnostna sodba ne bi imela polnega učinka, če bi bil ta predlog za izdajo začasne odredbe zavrnjen in bi torej Komisija lahko nemudoma objavila sporne informacije, ne da bi počakala na to sodbo. Že samo zaradi te objave bi namreč te informacije nepovratno izgubile varstvo, podeljeno na podlagi poslovne skrivnosti, zato bi zavrnitev predloga za izdajo začasne odredbe *de facto* prejudicirala prihodnjo odločitev v glavni stvari v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijane sodbe in spornega sklepa.

106 Na podlagi trditev Komisije ni mogoče skleniti, da lahko njen interes za zavrnitev predloga za izdajo začasne odredbe prevlada nad interesom pritožnice za ugoditev odlogu, ki ga predlaga.

107 Ker je na podlagi presoje iz točk od 46 do 70 tega sklepa namreč mogoče trditi, da *fumus boni juris* v obravnavani zadevi zadostuje za utemeljitev odreditve predlaganih začasnih ukrepov, te presoje – v nasprotju s tem, kar se zdi, da trdi Komisija – ni mogoče omajati s tehtanjem interesov, zlasti če še drugi vidiki tega tehtanja tehtnico nagibajo v korist pritožnice.

108 To velja za ta primer. Kar zadeva interese, ki jih zagovarja Komisija, je treba namreč ugotoviti, da je bilo interesu javnosti, da se čim prej seznani z razlogi za kakršno koli ukrepanje Komisije, v veliki meri zadoščeno že z objavo nezaupne različice odločbe VPP leta 2007. Ker ni sporno, da je ta različica izpolnjevala zahteve iz člena 30 Uredbe št. 1/2003, je treba predpostaviti, da je vsebovala vsaj vse bistvene elemente obrazložitve v podporo tej odločbi. Drži sicer, da bi bilo temu interesu še bolj celostno zadoščeno, če bi Sodišče zavrnilo pritožbo, saj bi bilo tako mogoče objaviti podrobnejšo nezaupno različico odločbe VPP, kot to načrtuje Komisija. Vendar ni mogoče šteti, da je temu interesu mogoče zadostiti še pred izrekom zavrnilne sodbe, ne da bi s tem ogrozili nasprotni interes pritožnice.

109 Kar zadeva interes gospodarskih subjektov, da se seznanijo s tem, zaradi katerih ravnanj tvegajo sankcije, je treba ugotoviti, da je praksa Komisije v zvezi s tem sicer koristna, vendar se zdi, da v obravnavani zadevi Komisija meni, da se lahko gospodarski subjekti pri uravnavanju svojega ravnanja le zelo omejeno opirajo na predhodne odločitve Komisije. Zato skrb Komisije v zvezi s tem, da se drugi gospodarski subjekti seznanijo z razlogi za odločbo, ki jo bodo lahko vsekakor uporabili le omejeno, ne more zadostovati za utemeljitev žrtvovanja nasprotnega interesa pritožnice v obravnavani zadevi. To še toliko bolj drži, ker je za odlog objave spornih informacij v veliki meri kriva Komisija, ki, kot se zdi, celo trdi, da je čas, ki je pretekel od prve objave nezaupne različice odločbe VPP leta 2007, porabila za podrobno preučitev trditev zadevnih strank v zvezi s tem, da so nekateri odlomki obrazložitve te odločbe poslovne skrivnosti.

110 Nazadnje, kar zadeva interes oseb, oškodovanih zaradi kršitve, da se seznanijo s podrobnostmi te kršitve, da bodo lahko, če je to primerno, uveljavljale svoje pravice v odnosu do podjetij, ki so sodelovala pri kršitvi, je treba ugotoviti, da lahko obrazložitev sklepa o ugotovitvi kršitve tem osebam v okviru njihovih odškodninskih tožb sicer res koristi, vendar kljub temu ni mogoče predpostaviti, da lahko take tožbe temeljijo zgolj na elementih, ki izhajajo iz navedenih obrazložitev.

111 Poleg tega je Sodišče v takih primerih že odločilo, da okoliščina, da bi zavrnitev dostopa do dokumentov – vključno s tistimi, predloženimi organu za varstvo konkurence v okviru nacionalnega programa prizanesljivosti – lahko preprečila vložitev navedenih tožb, zahteva, da je ta zavrnitev utemeljena s prevladujočimi razlogi varstva zatrjevanega interesa, ki veljajo za vsak dokument, v katerega je vpogled zavrnjen. Samo obstoj tveganja, da bo neki dokument konkretno posegel v javni interes v zvezi z učinkovitostjo nacionalnega programa prizanesljivosti, lahko namreč upraviči, da se ta dokument ne razkrije (glej v tem smislu sodbo Donau Chemie in drugi, C-536/11, EU:C:2013:366, točki 47 in 48).

112 Torej je mogoče interesu oškodovanih oseb, ki lahko svoje zahteve utemeljijo le v zvezi z dokumenti, predloženimi Komisiji, hitreje zadostiti z zahtevo za dostop do dokumentov kot pa s čakanjem na objavo obrazložitve sklepa o ugotovitvi kršitve.

113 Dalje, če Komisija pritožnici očita, da ni navedla, ali in v kakšnem obsegu je bil zastaralni rok prekinjen zaradi morebitnih regresnih zahtevkov preostalih udeležencev v kartelu, je treba ugotoviti, da tudi Komisija ni predložila nobenega elementa, ki bi omogočal oceno, v kakšnem obsegu je možnost domnevno oškodovanih oseb, da uveljavljajo svoje pravice v okviru odškodninskih tožb, odvisna od tega, da se sporne informacije objavijo še pred izrekom sodbe v glavni stvari, še zlasti pa ni navedla ničesar, kar bi se navezovalo prav na zastaralni rok navedenih tožb.

114 Nazadnje, odreditev predlaganih začasnih ukrepov bi zgolj za določen čas ohranila *status quo*, ki obstaja že več let (glej po analogiji sklep predsednika Sodišča, Radio Telefis Eireann in drugi/Komisija, 76/89 R, 77/89 R in 91/89 R, EU:C:1989:192, točka 15).

115 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da se tehtnica interesov v obravnavani zadevi nagiba v korist odreditve predlaganih začasnih interesov.

116 V takih okoliščinah je treba odložiti izvršitev spornega sklepa in Komisiji odrediti, naj do izreka sodbe, s katero bo končan postopek v zvezi s pritožbo v zadevi C-162/15 P, ne objavi nezaupne različice odločbe VPP, ki bi bila, kar zadeva pritožnico, podrobnejša od nezaupne različice te odločbe, objavljene leta 2007.

Iz teh razlogov je podpredsednik Sodišča sklenil:

1. **Izvršitev Sklepa Komisije C(2012) 3534 final z dne 24. maja 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki ga je vložila družba Evonik Degussa GmbH na podlagi člena 8 Sklepa 2011/695/EU predsednika Komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (zadeva št. COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat), se zadrži do izreka sodbe, s katero bo končan postopek v zvezi s pritožbo v zadevi C-162/15 P.**

2. **Evropski komisiji se odredi, da do izreka sodbe, s katero bo končan pritožbeni postopek v zadevi C-162/15 P, ne sme objaviti nezaupne različice Odločbe Komisije C(2006) 1766 final z dne 3. maja 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP proti podjetjem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA in Arkema SA (zadeva COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat), ki bi bila, kar zadeva družbo Evonik Degussa GmbH, podrobnejša od nezaupne različice te odločbe, objavljene leta 2007.**

3. **Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi